

є створення можливості більше часу приділяти сімейним стосункам для профілактики сімейних конфліктів та особистішому саморозвитку з метою протидії дистресам, що виникають у процесі професійної діяльності.

Проблеми становлення адміністративного судочинства

Сіденко В.В., курсант юридичного факультету ІКВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Шкарупа К.В.

Принцип розподілу влади на законодавчу, виконавчу і судову в сучасних демократичних державах характеризується наявністю механізму стримування і противаг, який запобігає узурпації влади і концентрації її в одній з трьох гілок. Одним із елементів цього механізму є судовий контроль за діяльністю виконавчої влади. Його завданням, виходячи із завдань правової держави, є захист прав громадян та організацій від зловживань з боку влади. Такий судовий контроль полягає у вирішенні судом спорів, які виникають у сфері реалізації виконавчої влади та місцевого самоврядування, і одержав назву «адміністративна юстиція».

У світі склалися два основні варіанти організації судового вирішення адміністративних спорів. Один з них втілений у більшості розвинутих країн континентальноєвропейської (статутної) системи права і передбачає існування у межах судової влади окремої спеціалізованої гілки адміністративних судів (Франція, Німеччина, Італія, Польща, Туреччина) або спеціалізованих адміністративних палат у структурі загальних судів (Іспанія, Нідерланди, Швейцарія). Безумовною перевагою такої моделі є професіоналізм і досвідченість професійних суддів, виходячи з їхньої чіткої спеціалізації. Особливістю цієї моделі полягає також в існуванні особливої процедури розгляду судами адміністративних справ.

Закордонний досвід функціонування цього важливого юридичного інституту дозволяє виділити два його основних види: 1) здійснення адміністративно-юрисдикційної діяльності загальними судами; 2) здійснення такої діяльності спеціальними адміністративними судами.

Деякий острах перед ідеєю створення в Україні адміністративних судів можна пояснити нерозумінням їхнього завдання. Назва «адміністративний суд» у багатьох асоціюється з розглядом справ про адміністративні проступки. Однак, такий стереотип є хибним. У адміністративних судах не будуть притягати громадян до адміністративної відповідальності, навпаки - вони покликані захистити.

Незважаючи на позитивні зрушення у галузі судового захисту прав людини, судовий порядок оскарження суттєво обмежувався різними законодавчими актами, оскільки діяло загальне правило, що не могли бути оскаржені дії органів державного управління і посадових осіб, щодо яких встановлений інший порядок оскарження. Це стало основною причиною того, що судовий механізм захисту використовувався рідко, оскільки найчастіше законодавство передбачало адміністративний порядок оскарження. Виключався судовий захист від незаконних дій державних органів у сфері найбільш значних соціально-економічних і громадянських прав, наприклад, у сфері соціального забезпечення, індивідуальної трудової діяльності тощо. Такі обмеження практично паралізували право громадян на судовий захист від незаконних дій органів управління.

Необхідність кардинального реформування системи адміністративно-юрисдикційних органів обумовлена певними факторами, насамперед, це недостатньо високий якісний рівень розгляду справ про адміністративні правопорушення колегіальними органами (адміністративними комісіями, виконкомоами сільських і селищних рад). Навряд чи можна говорити про високий професіоналізм їхніх членів, які працюють у цих органах на громадських засадах.

Результатом реалізації ідеї адміністративної юстиції має стати відчуття впевненості і захищеності людини у її відносинах з владою. Діяльність адміністративних судів повинна стимулювати чиновників до відповідального і добросовісного ставлення у здійсненні владних повноважень.

Природа правової та соціальної протидії насильству в сім'ї

Стрельченко О.Г., кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС

Сморвоз І.О., студент 4-К курсу юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

В Україні однією із нагальних проблем сучасності є проблема боротьби із вчиненням насильства в сім'ї, яке є одним з найбільших порушень конституційних прав людини - права на життя та особисту недоторканість.

Насильство в сім'ї є величезною проблемою державного значення. Її масштаби і прояви вражають. Про гостроту проблеми насильства в сім'ї свідчать результати соціологічних досліджень, міжвідомча статистика та дані громадських організацій, хоча тривалий час ця проблема вважалася прерогативою ustalених звичаїв та традицій і залишалася поза сферою правового регулювання. Будь-яке втручання у сімейні стосунки з боку держави та суспільства вважалось порушенням таємниці приватного життя та категорично не припускалось. Таке становище призвело до певного свавілля у сфері сімейних відносин та перетворення їх на область латентних правопорушень, які залишалися поза увагою компетентних органів державної влади. Вперше на світовому рівні проблема сімейного насильства була актуалізована завдяки активним спільним діям міжнародного руху на захист прав жінок, оскільки саме жінки склали найбільш уразливу та незахищену групу, що страждала від насильницьких дій з боку членів своєї родини (батьків, чоловіків, братів тощо). Отже, на початковому етапі запобігання насильству в сім'ї увійшло в поле зору світової спільноти як складова подолання насильства щодо жінок в цілому.

На сьогодні побічно судити про масштаби проблеми в Україні можна за деякою статистикою Міністерства внутрішніх справ та Міністерства охорони здоров'я. Наприклад, було встановлено, що від 30 до 40 відсотків усіх телефонних дзвінків, що надходять до відділення міліції, пов'язані з домашнім насильством, у тому числі фізичним. Підраховано, що в Україні домашнє насильство є причиною 100 000 днів госпіталізації, 30 000 звернень до відділень травматології й 40 000 викликів лікаря.

Неможливо не визнати, що сьогодні повної та відбиваючої реальність статистики про масштаби та частоту випадків насильства в сім'ї не існує ні в країні, ні в окремих регіонах за досить зрозумілими причинами: зачиненість сім'ї як системи; взаємозв'язок жертв та насильників; відсутність доступу в сім'ю для соціальних працівників; недостатність інформації з медичних закладів